

žena skrivaje gledat v čoln, koliko plačila je prinesel krimski mož. In kaj je našla v čolnu? Lonec poln — črnega ógljija! Nevoljna je stresla ógljije v vodo, a lonec razbila na drobne kosce.

Ko je pa šel Martin drugo jutro v čoln po plačilo, našel je v čolnu razbit lonec in poleg njega nekoliko koscev suhega zlatá. Slučajno je namreč padlo nekaj koscev ógljija na suho in to se je izpremenilo v suho zlato. Kar ga pa je radovedna žena vrgla v vodo, to se je zgubilo vse. Zamán sta Martin in njegova žena še mnogo let pozneje iskala mej kalužnicami in bičevjem suhega zlatá, ki je bilo zavrženo ógljije. Radovednost in klepetavost sta bili dovolj kaznovani.

Zimski obrazci.

(Po D. Boraniću posl. Iv. Tomšić.)

1. Prvi sneg.

óludne je . . . Tiho, povsod tiho, kakor da bi spančkalo nežno détece v svojih sladkih sanjah.

Daleč tam izza črnih gorá prepihava mrzel veter igrajoč se z zelenim smrečjem in borovjem.

In glej! h kratí se začnó spuščati v gostih kósmih iz oblačnega podnebja drobne, blede-bele snežinke ter veselo plesati po zraku.

In otroci to videč, takój so pri oknu stikajoč glavice drug k drugemu; oj te nežne, majhne, drobne glavice!

Kako jim žaré oči od veselja, iz očij pa jim sije radost vesele duše!

Z rokami pleskajo ti sitneščiki mali: „plesk! plesk!“ upijejo in se smejejo.

In ta otročji smeh se odzvilje kakor najčistejši glas srebrnega zvona, kadar kliče pobožne duše v hram božji.

In zdajci ima vsako golo drevo, vsak gol grm belo, oj tako lepo belo sneženo srajčko. Kamor koli pogledajo otročički — in ti imajo dobre oči, da lahko vidijo daleč, daleč — vse je belo, lepó belo in krasno!

Najmlajši, najslajši otročiček mej njimi — materina Zlatka — videč te bele metuljčke, ki tako veselo plešejo po zraku, radostno zavpije:

— Oj pozdravljeni, pozdravljeni, angeljčki beli, ki ste prileteli od ljubega Boga doli k nam na zemljo!

In otroci veselo upijejo in pozdravljajo padajoče snežinke, ne vedoč, da jim bode skoraj britka žalost kalila to nedolžno veselje — — —

Še ni skopnel sneg, in po „materino Zlatko“ so prileteli nebeški krilatci ter jo odnesli s seboj visoko tjá gori, od koder so padale snežinke — tjá gori v svetla nebesa k ljubemu Bogu . . .

In otročički, bratei njeni? Ali so se še veselili belega snega?

Oj nè! Žalostni so bili, takó žalostni, kakor so žalostni dobri bratei, kadar izgubé sestrico ljubo.

2. Mati.

Oj, srčeece moje! Pridi tù sem k meni in poglej óno borno kočico tam doli v našej vási! Ali jo vidiš, kako je majhena? . . .

Na njo je vže padel beli sneg in komaj jo vidiš izpod njega. Le gost dim se valí iz nje tjà gori k modremu nebu . . .

A stopi zdaj, srčeece moje, tjà noter v to borno kočico. Kaj vidiš tam? Pri oknu sedi bledolična deklica, deklica tako lepa, kakor je lep sam angeljček božji!

In iz modrih očesec jej tekó bíserne solzíce po bledem obrazku . . . Joka se deklica in upira modra očesca tjà k belej cerkvi, ki stoji zunaj vasice.

Na cerkvi ni videti zlatega križa, na njej se blestí sneg, a okolo cerkvice se vrsté s snegom pokrite gomile.

Na jednej teh gomil stoji lesen križ, okolo križa se ovija zeleni bršljan, a po gomili trn, koder je po leti še cvetelo rumeno cvetje.

In pod to mrzlo, belo odejo, globoko spodaj v črnej zemlji počiva sladko materino srce.

Oj kako je bilo dobro in ljubeznivo to materino srce! Bila je to dobra in ljubezniva mati, dobra kakor zlato solnčeece, ki ogreva s svojimi blagodejnimi žarki uboge sirote. Dobra in ljubezniva, kakor dober in jasen dan! . . .

A zdaj sta dobrotni roki mrzli in skleneni; njene čarobne in blage oči ne vidijo več!

Kaj nè, otročiček moj ljubi, da te je zabolelo srčeece tvoje, ko si stopil v óno borno kočico tam doli v našej vási in ugledal pri oknu óno ljubeznivo dekletce? . . .

A ti nisi vedel, čimu joka ta ljubezniva deklica! Nù, ali veš zdaj, angeljček moj ljubi, ali poznaš zdaj njeno bolečino? — —

Deklica upira modra očesca tjà, kder je bela cerkva, cerkva s pozlačenim križem, kder pod belim, ledenim snegom počiva vsa njena sreča — oj zlata mama njena!

In ti, otročiček moj, srčeece moje malo, ljubi in spoštuj svojo dobro mamo, dokler jo imaš, ljubi jo z ognjem vse svoje ljubezni!

Oj kakó bi pač bilo, da ti jo krije črna, hladna zemlja?!

M u h a.

(Basen.)

Dva lepa in hitra konja sta vlekla velik voz po mestnih ulicah. Bilo je to po leti, in konja sta naredila velik prah in voz je ropotal, da ni človek človeka slišal.

Muha sedeča na vozu nasmijala se je in rekla: „Kolik prah sem naredila! In kaj naj rečem o tolikem ropotu?! — Res nisem vedela, koliko moč da imam!“

M. Kobal.

